

[Fiskeriministeren.]

justeringer, der dels som baggrund har den tekniske udvikling inden for fiskeriet, dels er en følge af en nødvendig tilpasning til anden lovgivning.

Det var oprindelig min hensigt også at søge medtaget forslag til en række foranstaltninger sigtende på en regulering af garnfiskeriet på grundlag af en betænkning vedrørende eventuel regulering af bierhvervsfiskeriet. Denne betænkning blev i maj måned i år afgivet af et af fiskeriministeriet nedsat udvalg vedrørende fisketegn og bierhvervsfiskeri m. v., og eksemplarer af denne betænkning er tidligere tilsendt folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg i forbindelse med dette udvalgs behandling af lovforslaget om indførelse af en fisketegnssordning.

Fra forskellig side er der givet udtryk for en nødvendig sammenhæng mellem regulerende foranstaltninger over for garnfiskeriet og forslaget til lov om indførelse af en fisketegnssordning, som ikke nåede at blive færdigbehandlet i sidste folketingssamling, men som nu på ny vil blive forelagt det høje ting. Personlig har jeg aldrig følt mig overbevist om nødvendigheden af at kæde disse 2 spørgsmål sammen.

For nogle af de regulerende foranstaltninger, som der er stillet forslag om i betænkningen, gælder, at jeg vil se positivt på en gennemførelse heraf. Det drejer sig her om afstandsbestemmelser for fiskeri med nedgarn og udvidelse af fredningsbælterne. Derimod vil jeg bl. a. af hensyn til de administrative konsekvenser se med nogen betænkelighed på andre forslag i betænkningen, som man især fra erhvervsfiskerside lægger stærk vægt på at få gennemført. Det gælder således et forslag om registrering af samtlige fiskere, der benytter faststående redskaber, hvilket forslag ønskes kædet sammen med en begrænsning i antallet af de redskaber, som må benyttes af fritidsfiskerne.

Om disse endnu uafgjorte spørgsmål forhandles der for tiden med fiskeriets hovedorganisationer, og jeg kan tilføje, at det er i overensstemmelse med disse organisations ønske, at det nu fremsatte lovforslag er begrænset til kun at omfatte de ændringer, hvorom der indtil nu er opnået enighed med fiskerne.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om landinspektørvirksomhed*.

Forslaget er en følge af landinspektørstudiets flytning fra den kgl. veterinær- og landbohøjskole til Ålborg universitetscenter, idet flytningen og omlægning af studiet nødvendigvis gør en ændring af reglerne for at opnå beskikkelse som landinspektør. Der foreslås samtidig ændringer i beskikkelsesreglerne på baggrund af erfaringer fra administrationen.

Forslaget indeholder nye bestemmelser, der begrænser de former, hvorunder praktiserende landinspektører kan drive deres virksomhed. Bestemmelserne skal hindre, at der sker en forflygtigelse af landinspektørernes personlige ansvar i forbindelse med udførelsen af matrikulære arbejder.

Endelig indeholder forslaget en ajourføring af enkelte andre bestemmelser i loven samt en revision af bestemmelserne om, hvornår inhabilitet er til hinder for, at landinspektører udfører matrikulære arbejder.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets tekst og bemærkninger, skal jeg anbefale det til en hurtig og velvillig behandling i tinget.

Ordføreren for forslagsstillerne (John Haaber)

(V):

Jeg skal hermed på forslagsstillerne vegne fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om menighedsråds adgang til selvstændigt at afholde udgifter til kirkelige formål*.

Hvis forbindelsen mellem det danske folk og folkekirken i de senere år er blevet svækket, kan en af årsagerne hertil være, at befolkningen i for ringe grad møder kirken i hverdagen, at kirken ikke følger dem i hverdagens mange problemer i hjem og på arbejdsplads. Det moderne samfund har stillet mennesket i en meget problemfyldt situation – en situation, som truer med at ødelægge mennesket selv. Kirken må selv erkende dette forhold og må selv give en tidssvarende løsning. I den demokratiske funktion omkring kirken indtager menighedsrådene den mest fremtrædende plads. Det vil derfor være naturligt at vente, at disse i reglen bredt sammensatte råd også vil kunne give et bidrag til løsningen af de mange problemer, som kirken aktuelt står i. Den lovgivning, som hidtil har dannet rammen omkring menighedsrådenes arbejde, har alt for ofte vist sig at være for snæver. Selv om menighedsrådene har haft

[John Haaber.]

frihed til at udtale sig om alle kirkelige spørgsmål; har det ikke været muligt for dem at drage de økonomiske konsekvenser heraf.

Hvis det skal blive muligt for folkekirken at give stikordet til menighedens liv i hverdag, på arbejdsplads, i skole, i fritid osv., må rammerne for bl. a. menighedsrådets virksomhed udvides betydeligt. Målet for en lovgivning på dette område må derfor være at give mulighed for større lokalt selvstyre, uden at folkekirken som ramme omkring den danske menighed svækkes.

Der har været en god tradition for, at lovgivning på dette område er frihedslovgivning. Venstre finder, at tiden er inde til at følge denne frihedslovgivning op.

Det er ikke lovgivernes opgave at pege på bestemte løsninger eller at autorisere bestemte former og udtryk for kirkens liv. Alle væsentlige nybrud i den danske kirke er vokset frem i menigheden. Det er hensigten med denne lovgivning at skabe en så bred ramme omkring kirkens liv, at dette folkelige arbejde kan komme til udtryk.

Det private og frivillige arbejde, som hidtil har været gjort som noget særdeles værdifuldt, tænkes ikke overflødiggjort. Tværtimod er det mit indtryk, at de fleste menighedsråd vil benytte lejligheden til at opmuntre og støtte dette arbejde og vil tilskynde til nye initiativer. Når det er menighedsrådslovgivningen, der tages op til revision, er årsagen den, at det gennem disse råd vil være muligt at sikre bredden og åbenheden i den danske kirke. Valg til menighedsråd hviler netop på det princip, at folkekirken skal være åben og ikke en kirke for en lille gruppe eller klike. Når venstre også foreslår nogle enkelte strukturelle ændringer af folkekirken, hænger det netop sammen med ønsket om at styrke demokratiet i kirken, i det nære samfund. Sognefællesskabet er stort set det eneste, der er bevaret funktionsdygtigt i det nære samfund.

Der er ingen tvivl om, at et meget stort flertal i befolkningen ønsker at bevare denne funktion. Den lovgivning, som forhåbentlig følger af dette beslutningsforslag, vil give mere frihed, mere ansvar, mere myndighed til det nære samfund og dermed også gøre det mere meningsfyldt at tage del i menighedsrådets arbejde. Det vil heller ikke være urimeligt at antage, at dette vil skabe øget interesse omkring valg til menighedsråd. Det er tankerne, der lig-

ger bag forslagene om ændring af provstiuvalg til provstisamråd og oprettelsen af det nye stiftsråd.

Når venstre foreslår, at placeringen af de faste præstestillinger m. v. overlades til dette råd, er det, fordi vi mener, at stillingtagen til, om sogne bør nedlægges, eller hvorledes man i fremtiden skal betjene mindre sogne, bedst kan afgøres i det lokale samfund. I storbyerne er problemerne af en anden karakter, men det er venstres opfattelse, at netop storbyens menighedsråd aktivt bør være med i løsningen af den problematik, der knytter sig til de meget store sogne eller city-sognene.

Det afgørende sigte med dette forslag er at give de lokale menighedsråd den afgørende indflydelse på løsningen af netop de problemer, som kirken og menigheden stilles over for i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1975.

(Beslutningsforslag nr. B 17. Fremsat 28/10 1976 i betænkning fra retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sættes til forhandling under ét.

Gudme (RV):

På udvalgsflertallets vegne, dvs. hele udvalget bortset fra fremskridtspartiets medlemmer, kan jeg anbefale, at folketinget tager ombudsmandens beretning for 1975 til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 76. Fremsat 19/10 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.